

РЕШЕНИЕ

№ 2870

гр. София, 11.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 21.05.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **12614** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) вр. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на Н. Г. С., чрез адвокат А. М., срещу Решение № 1040-21-387/21.08.2019 г. на директора на ТП на НОИ С. – град, с което е отхвърлено възражението ѝ с вх. № 1054-21-87/29.07.2019 г. срещу разпореждане № Д-21-999-00-[ЕГН]/09.07.2019 г. и е потвърдено Разпореждане № Д-21-999-00-[ЕГН]/09.07.2019 г. на Ръководителя по изплащане на обезщетенията и помощите, с което е спряно изплащането на парично обезщетение за временна неработоспособност поради бременност и раждане.

В жалбата се поддържа становище за незаконосъобразност на оспорения индивидуален административен акт поради противоречие с материалния закон, съществени нарушения на административнопроизводствените правила и необоснованост. Изразено е несъгласие с извода на директора на ТП на НОИ С. – град, за недоказаност на осигурителния стаж и доход при осигурителя [фирма], който попадал в 24 месечния период, и от който следвало да се изчисли размера на претендираното обезщетение и неправилно е спряно изплащането на паричното обезщетение за остатък до 410 календарни дни. Твърди се, че не са посочени какви доказателства са представени от ръководителя по изплащане на обезщетенията, на основание чл. 40, ал. 4, т. 2 КСО, които могат да бъдат основание за издаване на разпореждане за отказ или за прекратяване изплащането на претендираното обезщетение, като се сочело само, че се извършва проверка на осигурителя.

Жалбоподателката твърди, че извършваната проверка по отношение на единия работодател не е основание за спиране на плащанията за обезщетението за майчинство. Изразено е несъгласие с тезата на административния орган, че спиране на изплащането е възможно, с цел да се изчака резултата от извършваната проверка на осигурителя, която теза, според нея, противоречи и на целта на закона. Изложени са доводи, че решението е постановено при непълнота на мотивите, което следвало да се приравни на тяхната липса. Поддържа се, че е допуснато нарушение на чл. 35 АПК. Сочи се, че необоснованото и безсрочно спиране на плащанията нарушава принципа за съразмерност по чл. 6 АПК.

В съдебно заседание жалбоподателката се представлява от своя процесуален представител – адв. М.. Същият поддържа жалбата и моли оспореното решение да бъде отменено, а с него и да бъде отменено и процесното разпореждане. Излага допълнителни аргументи в депозирано писмено становище. Претендира направените разноси, за които представя списък. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, като на свой ред претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: Жалбоподателката Н. Г. С. е подала в ТП на НОИ С.-град, чрез осигурителя [фирма], Заявление – декларация за изплащане на парично обезщетение при бременност и раждане на основание чл. 50 и чл. 51 КСО за остатъка до 410 календарни дни, считано от 18.04.2019 г. За 24-месечния период, от който следва да се изчисли размера на паричното обезщетение за временна неработоспособност са подадени данни по чл. 5, ал. 4 КСО за осигурителен доход от дружеството.

При справка в Регистъра на трудовите договори и Регистъра на осигурените лица е било установено, че на 09.11.2016 г. за жалбоподателката С. е подадено уведомление от [фирма] за сключен на 07.11.2016 г. трудов договор, на длъжност „офис мениджър“.

Във връзка с установеното при преценката на право на обезщетение за безработица и общо заболяване и майчинство, при осигурител [фирма] е констатирана липса на внесени осигурителни вноски. Поради това, със Заповед № ЗР-5-21-00602640/05.08.2019 г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО е възложено извършване на пълна финансова ревизия по разходите на ДОО за осигурител [фирма]. По повод извършваната проверка с писмо изх. № 1042-21-75#1/19.08.2019 г. е поискано от ТД на НАП-С. извършване на проверка в рамките на компетентността му, с оглед установяване на извършвана дейност.

Прието е, че в случая се касае за недоказан осигурителен стаж и доход при този осигурител, за период, попадащ в 24-месечния период, от който следва да се изчисли размера на претендираното обезщетение, с Разпореждане № Д-21-999-00-[ЕГН]/09.07.2019 г. на Ръководителя по изплащането на обезщетенията и помощите /л. 50 от делото/ на основание чл. 40, ал. 4 КСО е спряно производството по изплащане на паричното обезщетение за бременност и раждане, за остатъка до 410 дни по чл. 51, ал. 1 и ал. 5 КСО.

Срещу така издаденото разпореждане е подадено възражение вх. № 1054-21-87/29.07.2019 г., въз основа на което е издадено Решение № 1040-21-387/21.08.2019 г. на директора на ТП на НОИ С. – град, с което същото е отхвърлено и е потвърдено Разпореждане № Д-21-999-00-[ЕГН]/09.07.2019 г. на

Ръководителя по изплащане на обезщетенията и помощите, с което е спряно изплащането на парично обезщетение за временна неработоспособност поради бременност и раждане.

Решението е получено от пълномощника на жалбоподателката на 22.10.2019 г. /л. 45 от делото/.

При така установената фактическа обстановка, Съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в 14-дневния срок, срещу подлежащ на оспорване административен акт, от лице, имащо правен интерес от обжалването, поради което същата се явява допустима и следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „ж“ вр. чл.40, ал.4 КСО разпорежданията за спиране на производството по отпускането или изплащането на обезщетенията за временна неработоспособност, трудова злополука или професионална болест, трудоустрояване, бременност и раждане и отглеждане на дете се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. Съгласно чл. 117, ал. 3 КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Предвид гореизложеното и съобразявайки приложените на л. 106-108 от делото Заповед № 1016-40-27/30.07.2019 г. и Заповед № 1712/17.08.2015 г., съдът намира, че процесното Решение № 1040-21-387/21.08.2019 г. на директора на ТП на НОИ С.-град е издадено от компетентен орган, в рамките на неговата материална, териториална и времева компетентност.

Съгласно чл. 40, ал. 4, вр. ал. 3, изр. второ КСО длъжностното лице, на което е възложено ръководството по изплащането на обезщетенията и помощите или друго длъжностно лице, определено от ръководителя на териториалното поделение на Националния осигурителен институт, издава разпореждане за спиране на производството по отпускането или изплащането на обезщетенията за временна неработоспособност, трудова злополука или професионална болест, трудоустрояване, бременност и раждане и отглеждане на дете до 2-годишна възраст, когато: 1. са обжалвани актове на органите на медицинската експертиза; 2. са представени доказателства, които могат да доведат до издаване на разпореждане за отказ или прекратяване изплащането на обезщетението; 3. не са предоставени данни за издадените болнични листове и решенията по обжалването им в регистъра по чл. 33, ал. 5, т. 12.

Според разпоредбата на чл. 48а, ал. 1 КСО, осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение за бременност и раждане вместо трудово възнаграждение, ако имат 12 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск.

Хипотезите, при които длъжностното лице издава разпореждане за спиране на производството по отпускането или изплащането на обезщетенията за временна неработоспособност, трудова злополука или професионална болест, трудоустрояване, бременност и раждане и отглеждане на дете, са предвидени в разпоредбата на чл. 40, ал. 4 КСО, посочена като основание от органа, издал процесните разпореждания. Според чл. 40, ал. 4 КСО основанията за спиране на производството по отпускането или изплащането на обезщетенията са: 1. обжалвани актове на органите на медицинската експертиза; 2. представени доказателства, които могат да доведат до

издаване на разпореждане за отказ или прекратяване изплащането на обезщетението;
3. когато не са предоставени данни за издадените болнични листове и решенията по обжалването им в регистъра по чл. 33, ал. 5, т. 12.

В процесното разпореждане не е посочено на основание коя от трите точки по чл. 40, ал. 4 от КСО е спряно производството по отпускането или изплащането на обезщетенията, съответно коя хипотеза от посочените в разпоредбата административния орган приема за осъществена. В решението на директора на ТП на НОИ този пропуск на длъжностното лице по изплащането на обезщетенията и помощите също донякъде е отстранен, като е цитиран текста на разпоредбата на чл. 40, ал. 4, т. 2 КСО. Въпреки това, липсват конкретни мотиви, които да обусловят наличието на визираната хипотеза. Според цитираната разпоредба, производството по отпускане на обезщетенията може да бъде спряно, ако са представени доказателства, които могат да доведат до издаване на разпореждане за отказ за изплащане на обезщетенията. В случая такива доказателства, към датата на издаване на разпореждането за спиране, не са представени. Цитираното в разпорежданията писмо изх. № 1043-21-655#1/14.06.2019 г. до контролните органи на НОИ не представлява такова доказателство. От посочените в разпореждането обстоятелства, е видно съдържанието на това писмо, а именно, че е възложено извършване на проверка по разходите на ДОО на осигурител [фирма]. Изискването или възлагането на проверка обаче не е доказателство по смисъла на чл.40, ал.4,т.2 КСО, т.е. не е доказателство, което може да доведе до издаване на разпореждане за отказ за изплащане на обезщетенията, тъй като едва в хода на самата проверка ще бъдат установени правнорелевантни факти и обстоятелства. В този смисъл е и Решение № 5003 от 3.04.2019 г. на ВАС по адм. д. № 11628/2018 г., VI о. С оглед на това следва да се приеме, че в разпорежданията и решението не са посочени доказателства, които биха могли да доведат до издаване на разпореждане за отказ от изплащане на обезщетението. На практика, към датата на издаване на разпорежданията и решението на директора на ТП на НОИ са били налице само съмнения относно определени обстоятелства, конкретно относно наличието на основание за възникване на осигурително правоотношение, но не и доказателства, които да обосноват спиране на производството по отпускане и изплащане на обезщетенията.

На следващо място, досежно констатацията за липса на внесени осигурителни вноски, съдът съобразява, че съгласно чл.49, ал.1 КСО дневното парично обезщетение при бременност и раждане се определя в размер на 90 на сто от среднодневното брутно трудово възнаграждение или среднодневния осигурителен доход, върху който са внесени или дължими осигурителни вноски, а за самоосигуряващите се лица - внесени осигурителни вноски за общо заболяване и майчинство за периода от 24 календарни месеца, предхождащи месеца на настъпване на временната неработоспособност поради бременност и раждане. В случая жалбоподателката не се явява самоосигуряващо се лице, видно от приложения на л. 22 от делото Трудов договор № 003/17.11.2016 г., както и от установеното от административния орган, след справка в Регистъра на трудовите договори, следователно необходимо и достатъчно условие за възникване и упражняване правото на обезщетение за бременност и раждане е осигурителните вноски да са внесени или дължими от страна на осигурителя. Дори осигурителните вноски за лицето да не са внесени от осигурителя осигурителните вноски, то същите са дължими, поради което изложеният от административния орган мотив за спиране на производството по изплащане на обезщетението не съответства и

на разпоредбата на чл.49, ал.1 КСО.

На последно място, следва да се има предвид, че ако след отпускането на обезщетението се открият доказателства, обуславящи липсата на право на парично обезщетение, то изплатените суми могат да бъдат предмет на разпореждане по чл.114 , ал. 3 КСО, издаването на което е в правомощията на длъжностните лица от състава на ТП на НОИ С.-град.

С оглед изложеното дотук, съдът намира, че решението с което е потвърдено Разпореждане № Д-21-999-00-[ЕГН]/09.07.2019 г. на Ръководителя по изплащане на обезщетенията и помощите е незаконосъобразно и следва да бъде отменено, а на основание заедно с него да бъдат отменени и потвърдените разпореждания за спиране на производството по отпускане или изплащане на парично обезщетение.

От страна на процесуалния представител на жалбоподателя е направено искане за присъждане на разноски, което с оглед изхода на спора се явява основателно и следва да бъде уважено. Възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение е основателно, тъй като делото не се отличава с фактическа и правна сложност. ТП на НОИ С.-град следва да бъде осъдена да заплати по сметка на Н. Г. С. сума в размер на 500 лв. съгласно чл. 8, ал. 3 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения и съобразно направеното възражение за прекомерност на адв.възнаграждение , както и 10 лв. за държавна такса.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, Съдът

Р Е Ш И

ОТМЕНЯ по жалба на Н. Г. С., чрез адвокат А. М., Решение № 1040-21-387/21.08.2019 г. на директора на ТП на НОИ С. – град, с което е отхвърлено възражението ѝ с вх. № 1054-21-87/29.07.2019 г. и е потвърдено Разпореждане № Д-21-999-00-[ЕГН]/09.07.2019 г. на Ръководителя по изплащане на обезщетенията и помощите, с което е спряно изплащането на парично обезщетение за временна неработоспособност поради бременност и раждане.

ИЗПРАЩА преписката на ТП на НОИ С. за ново произнасяне съобразно дадените в настоящото решение задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. ОСЪЖДА Национален осигурителен институт да заплати на Н. Г. С. сумата от 510 лв. представляваща направени по делото разноски.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: